

Ca-Nostra

*** ANY OCTAU.—NÚM. 337 *** SETMANARI POPULAR *** INCA, 14 DE NOVEMBRE DE 1914 ***

Festa de Santa Maria la Major

Demà, 15 de Novembre, la Iglesia catòlica celebra la festivitat del Patrocini de la Mare de Deu. En tal diada la ciutat d'Inca també solemniça la festa anyal de sa Patrona i titular de la Parroquia, Santa Maria la Major, amb grans manifestacions de gaubança i alegria. Avui de bon matí el repic de les campanes mos han anunciat que's comensaven les suntuoses corant'hores, i anit a sortida de Completes contemplarem, una vegada més, la costum tradicional dels fogarons.

Ca-Nostra, dexaria d'èsser d'Inca, si no havia d'encendre un fogaró, gros o petit, a nostra Moreneta agraciada, per donar-li públic testimoni, en nostres columnes, del amor i veneració que li professam; per quant a Ella li tenim encomenades nostres tasques i empreses, i per qui hem sortits airoso en los contra-temps de la vida periodística.

ELS FOGARONS

Quant Natura ja ha donada
el sabrós fruit de tardor;
i en la terra assaonada
llevor molçada i granada
de nou sembra el conrador,

la ciutat d'Inca agreïda
fa la festa principal
a sa Patrona escullida,
amb alimara pulida
de costum patriarcal.

Rumbosa va-l'Obreria
repartint teia de pí,
teia que reina congria;
a cada casa n'envia
un feixet de daurat bri.

La fadrina entorronada (*)
per l'enamorat novell,
la casa ja emblanquinada:
la taula estava emmelada
del present rumbós i bell.

Amb la jugueta espanyada
que per la fira han comprada,

i amb la dolçor dels torróns
els atlots be n'han cercada
de llenya pels fogarons.

Les dones van remolestes....
¡Quin dissapte més truíós!
L'altar està preciós....
¡De totes les belles festes
no hi ha Completes millós!

Al cantar la salve pia
els preveres i cantors,
sonriu la Verge Maria,
dins un esclat d'armonia,
entre llums i resplandors.

Llevors canta el campanari
la cançó dels vells fasters;
i el foc pur del Santuari
amb s'immensa lluminari
esbronca per tots carrers,

i arreu en totes carreres
s'encenen grans fogarons;
fins a les cases darreres
se toquen les caliveres,
i's fan grans oblacions.

Dins la mística flamada
els atlots hi tiren sal...
¡Na Moreneta ès salada!...
i fa trons del foc la fada
com una salve real...

En tant belles alimares
hi suren antics encants....
que hi dexaren nostros pares;
i sa llum brilla en les cares
vermelloses dels infants.

Tot ès llum i alegria,...
i el fum vola, com el cor,
entra'l temple de Maria
i amb perfum d'Eucaristia
se'n puja a sa cambra d'or.

Damunt la cenra calenta
s'escampa murta i llorer,
i l'antiga amor ardentia
amb nous frescors s'alimenta
al cor de tot bon inquer.

La gaita sona xordosa
sobre l'enramat festiu;
i la gent s'adorm ditxosa
pensant en la festa hermosa
de demà, que ja sonriu.

EL NOU BISBE DE LLEIDA

RVM. Sr. D. JOSEP MIRALLES SBERT

Demà, festivitat del Patrocini de Maria Santíssima, a la Seu de Mallorca, tindrà lloc la Consagració del nou Bisbe de Lleida, lo Il·lm. i Rvm. Dr. D. Josep Miralles Sbert.

El Dr. Miralles, fill de Mallorca, té gran popularitat entre'ls Mallorquins, que l'estimen i reverencien no solsament pel seu caracter franc i admatent, que li han creat grans simpaties i amistats, sino més, per la seva gran cultura i erudició, per les seves virtuts i dotes sacerdotals posats sempre al servici de la Religió i de la Patria. L'acció social, la Premsa, l'Arqueologia, les ciències eclesiàstiques i molt d'altres amplex sementers, son estat objecte de la seva gran activitat, puis en tots en sab la prima i en tots ha treballat en grau superlatiu.

A fora Mallorca ès conegut per les moltes obres que ha publicades sobre materies religioses i arqueològiques i altres que no recordam.

No ès estrany que la noticia de la seva promoció al Bisbat fos rebuda a Mallorca amb gran alegria i entusiasme i que haja aumentat cada dia mes, com s'ès vist en la suscripció popular, promoguda pel Círcol d'obrers catòlics de Palma, per regalar-li el valió i ar-

(*) Es costum a Inca, fer el present a s'atlot els fadrins qui festetgen, per la segona fira, quinze dies abans de la festa de Santa Maria la Major.

MIQUEL DURAN.

Inca 14 Novembre 1914.

tístic bacul que usava el seu Mestre, el llm. Sr. D. Joan Maura.

Ara, amb motiu de la seva Consagració, tot lo més floritj granat de Mallorca s'és posat a son servici. Prou demostra el seu valer dins la Iglesia, el que per la seva Consagració hagin venguts el Nunci de Sa Santedat, el Bisbe de Siòn, l'Auditor de la Nunciatura i altres personalitats i comissions de varies ciutats d'Espanya.

Nosaltres hem volgut honrar nostres planes publicant la seva imatge, tot besant-li l'anell pastoral.

TASCA DIGNIFICANT

El pontificat de Pius X serà de perdurable memoria i més encara de perdurables efectes, per les seves mides d'enfortiment i de dignificació espirituals. Al recomanar la Comunió diària, a l'ordenar que'ls infants comensin a rebre-la en essent que arriben a l'us de raó, el Papa Apostòlic és pot dir que enfortia i dignificava la casa interior de Deu, l'esperit dels cristians, ja que justament aquest esperit, net de màcules, és el Temple més grat a la Divinitat la qual fins corporalment hi devalla i hi sojorna per medi de l'Eucaristia.

Però no oblidà, tampoc, el gran Pontífex pastoral, l'enfortiment i la dignificació de les nostres Iglesies. Aquests temples exteriors, fets de pedra i cals i fusta i metalls i vidres, resum moltes hores admirable dels materials més humils i variats de la naturalesa inanimada, són també grates a Deu i tenen un valor molt gran, una eficacia molt directa per la difusió de la pietat, perquè fomenten l'agermanament dels fidels, llur mutual estimul i fan més poderosa, per ser comunal, la llur oració.

L'influència de l'Iglesia en els no creients és, també, altament saludable.

Dignificar-la és aixecar en mig de les ciutats modernes una llar de prosselitisme. Si dintre les nostres iglesies els homes s'hi troben bé, si fins els no devots hi senten un benestar espiritual, tard o d'ora, mols d'ells, girarán els ulls al seu temple interior i cuitarán a netejar-lo de les sutzures que'l fan inhabitable per la Divinitat.

Aqueixa tasca l'emprengué Pius X, entre altres mides, restablint el cant gregorià, bandejant dels temples la musiqueta profana, i fou per això lloat i beneit dels cristians i adhuc dels simples enamorats de les belles coses terrenals.

Com en el sagrament de l'Extrema-unció es signen amb els sants olis les portelles de tots els sentits, aixís també en aquesta tasca de la dignificació de les nostres iglesies sembla que la Santa Seu procedeixi al restabliment de la puresa litúrgica i del bon gust en totes les manifestacions exteriors del culte. I aixís, escamesa la reforma en el cant i en la música sagrats—en la qual ha insistit aquests dies la Beatitut de Benet XV—pros-

segueix, en altres ordres, dictant admonicions altament convenientes.

Algunes d'elles es refereixen a l'us de l'electricitat en la casa de Deu. Darrerament la Sagrada Congregació de Rites ha aclarit les ordres ja donades, restringint aquest abús lamentable. Resulta d'aquest aclariment que no sols és prohibida la llum elèctrica en els altars, sinó, també, quan és per substituir les llanties o ciris que han de cremar davant del Santíssim o de les reliquies dels Sants. I en els demés casos i llocs de l'iglesia sols és permesa, segons prudent judici de l'Ordinari, mentres es servi en tot la gravetat que exigeixen la santetat del lloc i la dignitat de la liturgia. Ni és lícit, durant l'exposició sacramental, enlluminar l'interior del cimbori amb llanties escenogràfiques per fer més visible la Sagrada Eucaristia.

El tema és prou interessant i són encara tants, entre nosaltres, els balbs d'esperit, que haurem d'insistir-hi.

J. BOFILL.

DE QUAN ERA NIN

Aliò era caçar!—Mig ajupit dins la barraca, amb la corda entre les mans, mirant amb fixesa el coconet d'aigua tèrbola de l'abeurada, esperava amb febrosa impaciència el moment precís de pegar l'estirada als filats.

Així com anaven compareixent els ocells, uns de dins el mateix hort, mig amagats per entre el brançam dels arbres i els altres amb llarga volada des de la planura, tots se posaven aquí i allà per les atapides rames dels morers i fruitals de l'enorn; mudaven de lloc, volatejaven, i, poc a poc, s'anaven acostant a les branques més properes de l'aigua fins a formar mòbils i policromats manyocs en els caps dels brots, entre les verdes fulles, que feien tremolar. A la fi se'n tirava un en terra, un troç lluny de l'abeurada, després un altre dins l'aigua, i tot seguit dos o tres més pels voltants; llavors tots s'alçaven d'una vegada posant-se escampats sobre les branques dels fruitals i al mateix temps se desfeien les ramellades dels brots baixos.—Començava la piuladiga, s'anaven poc a poc arremolinant altra vegada, se'n tiraven uns quants altra volta dins l'aigua i sovint s'alçaven espantats un parell, de vegades abans de que, aprofitant el moment oportú de pegar l'estirada, pogués aplegar-ne una bona partida. El sen Verger amb dues o tres feia la caçada.

Record que una vegada, poc abans del mig dia, en aquella hora vessosa que les ombres quasi desapareixen del tot, amb un sol enlluernador del mes de Juliol, després d'esperar inutilment bona estona sens que vingués cap ocell, quan cansat i aborrit anava a deixar la barraca, vaig sentir sobre el cap la remor i el repicateig d'un esbart de gorrions teuladers. Se posaren en els morers de la cequiola i començaren a fer una piuladiga escanyada i planyívola, qui denotava la set abraçadora que tenien. Per si en cridassen d'altres i així devia ésser, perquè no es tor-

baren a comparèixer els que s'eren retrassats d'aquell nombrós esbart. Llavors tots quedaren amagats i quiets entre'l fullatge, on seguiren la desentonada piuladiga, interrompuda curts moments i represa altra vegada amb més força. Com els teuladers són tant mals d'enganyar, vaig creure que després de piular molt de temps, veient un poc de fresa, acabarien per anar-se'n sense acostar-se a l'aigua, que és el que solen fer. Al cap d'una bona estona començaren a voltejar, llavors a fer la pinya a n'els caps de la brostada de les rames més baixes, a tirar-se a l'abeurada i tornar-se a alçar tot d'una, mentre jo, amb la corda entre les mans, esperava la ocasió d'aplegar la bolitxada, i vaig escollir el moment amb tant de acert, que en quedaren quasi dues dotzenes presos entre les malles dels filats. No me'n sabia avenir! Satisfet com un general victoriós, superb i tirànic, vaig resoldre tancar-los dins una gabia; però aquells pobres presoners tenien tant arrelat el sentiment de llibertat, que en pocs dies se moriren quasi tots de la pena d'aver-la perduda. Als que quedaren vius vaig tenir la crueltat d'esclafar-los el cap.—Això mateix fan els homes en les guerres. ¡La llei del més fort!...

Una altra vegada, era un-hora-baixa poc abans de la posta del sol. Les ombres dels arbres s'allargaven a gran distancia; la de la paret d'esquena d'ase senyava una faixa obscura sobre la terra d'una part a l'altra de l'hort, dins la qual queia l'aigua de l'abeurada; la forta olor de la fruita madura: peres, pomes, fraules i préssecs, maretjava embalsamant l'aire; acudien els darrers ocells amb frisança de beure, per anar-se'n tot-d'una a passar la nit acotxats entre les branques; i la frescor de la hora-baixa començava a sentir-se en aquell racó humit i ombrívol.

Dins l'espai lluminós on ferien encara els raigs de sol ponent, per entre les ombres del ramatge dels morers, n'hi va passar una de qualque au desconeguda que va semblar-me grossa ferm, comparant-la amb la dels gorrions que per tot arreu volatetjaven. Be podia ésser xoriguer, arpell o fargó que voltejàs per fer pressa dels ocells, mes tal pensament va quedar tot d'una desvanecut, veient posar-se sobre la més alta rama del morer de l'abeurada un cendrós tudó tant gros com un colom. Quina sorpresa! Mai n'era vingut cap d'ençà que caçava. Commogut i ansiós, tremolant d'emoció i sentint dins el pit el fort bategar del cor, vaig agafar la corda dels filats, esperant el moment que el tudó anés a beure.—No em remenava gens i quasi no gosava respirar. Se tiraren dins la abeurada dos pinçans, s'hi revolcaren una estona, esquitant-se, varen picar l'aigua una i altra vegada, alçant i baixant el cap amb agradosos moviments i, apagada la set, fugiren volant. El tudó no es movia. Passada un altra estona, que a mi me semblà llarguíssima, va botar a la cequia un buscaret i quasi al mateix temps un verderol i un passarell s'acostaren poc a poc a l'aigua, varen beure i fugiren tots plegats. Llavors, des de la branca on estava posat el tudó se tirà dins l'abeurada com una pedra qui cau de l'altura, i jo, tot-

d'una aclucat els ulls vaig estirar la corda amb totes més forces. A l'obrir-los la desil·lusió, l'abatiment i la tristesa ompliren el meu esperit; els filats solament s'erent alçats d'un cap i el tudó volava lluny, com una sageta, cap a l'alzinar d'on en mala hora era vengut.

Sortint de la barraca, al acostar-me a n'els filats, vaig veure tot-d'una la causa de ma desgracia. Era que a l'aplegar-los hi havia deixat damunt una pedra que hi posava per subjectar-los mentre los tapava de sorra, i aquella vegada m'havia oblidat de llevar-la. El mal no tenia remei, però jo no hi podia donar passada!

Tot lo que he contat fins ara nos diu ben clar que els infants, els homes de demà, són molt dolents. Mirau com les papellones, amigues de les flors, anant de l'una a l'altra, les feconden besant-les i com les abelles hi xuclen la mel sens fer-los gens de mal; mirau com els bous i les ovelles pasturant pel sementer, les oleren sense tocar-les... Els nins, al contrari, tant aviat com les veuen, les cullen amb ansia febrils de posseir-les. Quan les tenen llavors... llavors no saben què ferne, prest se'n cansen, fins los enutgen, i acaben per llançar-les en mig del camí, on trepitjades de la gent i de les besties se converteixen en un poc de pols. Pobres floretes!

Doncs, els ocells són semblants a les flors boscanes; si les agafen, tot-d'una perden la gracia i l'encant.

¡Això pensava sovint; i tornava a caçar ocells i tornava a collir més flors!

No hi he trobat mai cap excusa; puix si les roses del jardí són belles en el roser, també agrada veure-les collides i airosament posades entre els negres o rossos cabells i sobre el pit onat de la garrida donzella, i donen goig i suau aroma dins els taçons i gerros de la reclosa cambra, però les pobres flors boscanes, com els humils ocells, sols escauen bé en mig del camp.—¿Perquè collir-les?—Perquè caçar-los?—

Joan ROSSELLÓ.

(Continuarà)

Refrans, ditxos, adagis o proverbis.

648

Qui ha menesté foc, amb sos dits el cerca.

649

El dimecres, so miren, i el dijous firen.

650

Molts de gats, i poc formatge.

651

Moltes mosques, maten un ase.

652

Conorts de molts conort de besties.

653

Ni hà que per no res, fan dijous.

654

Contra el mal de la mort no hi ha res mes fort.

655

Amb una ma fa moxonies i amb saltra rapa.

656

Cada'squí mira per ell, i Deu per tots.

657

Ni ha que'n es lleu troben ossos.

658

Qualque cosa e-hi ha, com es cans lladren.

659

Tot lo món, es món, fora Montuiri.

660

Més pena sent, qui més ha gosat.

661

Qui va derrera, tanca sa barrera.

662

El mon, no es fet en un dia.

663

Es bé i es mal, en haver-lo passat es igual.

664

Com còu, cura, i com pica, madura.

665

Qui vulgue trobà sa Corema curta, que manleva doblers a tornà per a Pasco.

666

Ni ha que viuen per menjà, altres mengen per viure.

667

Més pert l'avariciós, que l'abondós.

668

Ses moneies fan lo que veuen fé, però, no hu fan bé.

669

De molts se pot fià, tant com d'unes cases que cauen.

670

La mar, fa forat i tapa.

671

Ni ha que sempre arriben a misses dites.

672

An aquest mon mesquí, quan tenim pa, no tenim vi.

673

Bé vengues mal; si vens totsol.

674

El món, fa rodes.

675

Més se'n moren de joves, que de veis; i de veis, no'n queda cap.

676

En esser màssa, ja picaràs.

BENEDICTO XV Y "ORA ET LABORA,"

El último número del *Boletín del Arzobispado de Sevilla*, publica una noticia gratísima para los periodistas católicos.

S. S. Benedicto XV ha tenido su primera atención, como Romano Pontífice, con la prensa católica, a los tres días de haber sido elegido para ocupar la Silla de San Pedro, y ha tocado a España ser la favorecida con esta honrosísima distinción del Santo Padre.

El eminentísimo Sr. Cardenal Almaraz, al ser recibido en audiencia por S. S. Benedicto XV, hizo a éste un resumen verbal de la obra de propaganda de la prensa católica y de formación periodística, que, en menos de un decenio, partiendo del Seminario de Sevilla y teniendo por órgano a *Ora et Labora*, se ha extendido por todas las diócesis de España, y aún pasado la fronteras, con sus

diversas obras de *Catalogación de la Prensa. aumento de suscripciones, Certámenes Periodísticos, organización de la «Cruzada», Almanagues; Academias Periodísticas, etc, etc.*

Y el Santo Padre no solo escuchó con gran complacencia las noticias acerca de la Obra, sino que accediendo a los deseos del Emmo. Sr. Cardenal Almaraz, tomó la pluma i escribió por su propia mano una bendición amplísima, A TODOS CUANTOS TRABAJAN EN LA OBRA DE PROPAGANDA DE ORA ET LABORA.

Están, pues, de enhorabuena no solo el Centro del Seminario de Sevilla, que ya había sido bendecido en un autógrafo de Su Santidad Pío X, (f. r.) sino los diez mil y pico de seminaristas de toda España que en las vacaciones realizan los diversos trabajos de la Obra, los que toman parte en los Certámenes, los que fundan y sostienen los Centros adheridos, los numerosos miembros sacerdotes y seglares de la *Asociación «Ora et Labora» de Cruzados de la Prensa*, en una palabra, todos cuantos trabajan, sosteniendo esta obra o secundando sus iniciativas.

Y como no hay región alguna en España en la que no haya hoy numerosos colaboradores de esta Obra bien podemos decir que, por esta gracia de S. S. Benedicto XV, estamos de enhorabuena todos los periodistas y propagandistas católicos de España.

¡Viva S. S. Benedicto XVI!

Noves d'Inca

INAUGURACIO DEL TEATRE NOU.—El Senyor President de la societat "Teatre d'Inca,, D. Gregori Balaguer, ha tengut l'atenció de convidar-nos; amb atent B. L. M. a la funció d'extremo del teatre que anit es celebrarà, de lo que'm quedam agraits.

Per aquest acte son estat convidades les primeres autoritats de la Provincia i altres personalitats de relleu, despertant-se molta animació i entusiasme la funció, entre la societat inquera aficionada al teatre.

Després de la sortida, partirà un tren d'Inca a Palma aturant-se en totes les estacions del traecte.

Alguns propietaris del teatre mos encarreguen que fassem públic que en la escriptura d'arrendament als Empresaris havien posada una clàusula prescriguent que no s'hi porien donar funcions inmorals.

CAFRARIA.—Dilluns dematí, trobàren a les taules dels venedors del Mercat vei les cordes de les veles taiaades i algunes d'aquestes esquexades.

Això ha disgustat el poble que protesta de l'endemesa de quatre capverjos, capverjos tenien que ser, porque persones de conexamet no fan res que puga entelar el nom del poble i

fer-lo apareixer mal educat, davant els externs.

COLLABORACIO. — Advertim a nostros amics que mos tenen enviada col·laboració, que si encara no donam cabuda a lo seu, és per servir l'actualitat i a coses ja comensades. An el llevant nexen dies.

CRIDA.—Dimars s'anuncià que'ls contribuents que no havien pagat el consum de l'any passat, havien caigut en lo premi de segon grau, i que si dins el termini de 6 dies no se possaven al corrent se procediria a l'embar-go.

VISITA DEL NUNCI.—Venguent de visitar la Mare de Deu de Lluch el Nunci del Papa, el Bisbe de Mallorca i demés acompanyans, de passada visitaren la Iglesia parroquial de Santa Maria la Major, els quals foren rebuts pel Sr. Ecònomo Mossen Miquel Llinàs.

El meteix Dr. Campins ensenyava a la Comitiva lo més notable de la Parroquia. S'aturaren a la capella del nom de Jesús i se feren elogis del mèrit de la pintura de la *Madona d'Inca*, que està a dita capella. Perque poguessen veure bé la figura de Santa Maria la Major se il·luminà com els dies de millor festa.

REUNIO.—La reunió que celebra la Tercera Orde de Sant Francesc cada tercer diumenge de més, en lloc de fer-se el vespre com es costum, amb motiu de la solemnitat de Santa Maria la Major, se farà el capvespre.

—Durant les corant'hores de Santa Maria la Major, ocuparà la trona el Pare Miquel Rosselló, Rector de Escorca.

Registre Civil

Segona quinzena d'Octubre

NAXAMENTS

Dia 16.—Antonia Navas Benito, fill de Josep i Vicenta.

Dia 20.—Francin'Aina Perelló Beltrán, filla de Josep i de Maria.

Dia 22.—Catalina Pallicer Amer, filla de Joan i de Juan'Aina.

Dia 23.—Jaume Brunet Ferrer, fill de Francesc i Francisca.

Dia 26.—Antoni Arrom Figuerola, fill de Antoni i Magdalena.

Dia 27.—Sebastià Sales i Mulet, fill de Gabriel i de Catalina.

Dia 28.—Pere Reus Mayol, fill de Pere i de Lluçia.

MATRIMONIS

Dia 24.—Rafel Bauzá Verger, fadrí, 29 anys, amb Na Francin'Aina Estrany Martorell.

DEFUNCIONS

Dia 17.—Antem Pujades Salas casad, de 72 anys.

Dia 17.—Antonia Cantarelles Mulet viuda, de 72 anys.

Dia 25.—Juana Aina Pujades Pujol viuda, de 77 anys.

Dia 27.—Catalina Garcias Balle fadrina, de 25 anys.

Dia 30.—Catalina Pieras Alorda viuda, de 82 anys.

Dia 30.—Margalida Llabrés Paieras viuda, de 88 anys.

BOLLETI COMERCIAL

Preus que retgirem a nostro mercat

Bessó	a	100'00	el quintá
Blat	a	23'00	la cortera.
Xexa	a	24'50	id.
Sivada	a	10'50	id.
id. forastera	a	10'00	id.
Ordi	a	09'50	id.
id. foraster	a	09'00	id.
Faves pera cuinar	a	26'00	id.
id. ordinarias	a	19'50	id.
id. per bestia	a	19'00	id.
Blat de les Indies	a	16'00	id.
Fasols	a	00'00	id.
Monjetes de confit	a	38'00	id.
id. Blanques	a	40'00	id.
Siurons	a	00'00	id.
Garroves	a	05'25	
Safrá	a	03'75	s'unsá.
Porcs		10 a 11	

Casa para alquilar

Se alquila una de dos vertientes y dos pisos, con jardín contiguo.

Para informes dirigirse al abogado D. Miguel Pujadas.—Cruz 2—Inca.

Joven escribiente

En esta imprenta darán razón de una colocación para joven aspirante á oficial de Secretaria.

Enquadernacions

En notros tallers ne feim de fortes i ben hermoses.

PRONTITUT I ECONOMIA

CARRÉ DE LA MURTA, 5—INCA.

SEGELLS DE GOMA

O

Coatchouc

Y demés aumetjos de segellar.

A l'imprenta de CA—NOSTRA

Murta 5—INCA

RECORDATORIS de Primera Comunió

MORTUORIS I VOTS RELIGIOSOS

CRAN ASSOLIT D'ESTAMPES

A nostra Llibreria.

Tinta Pelikan 4001 5001

Color de cel negra, la millor per escriure llibres, al escrit no pert mai, mai, mai—Murta, 5—Inca.

ESTAMPES

DEL

COR DE JESÚS

DE 75 AMB 55 CENTIMETRES

I ALTRES MIDES

Propis per fer l'entronament

del Sagrat Cor

A LES CASES CRISTIANES

C. Murta, 5—Inca

ANDREU CAIMARI

In Hoc Signo Vinces

Poema Constantinià premiat en el XV. Certamen Científic-Literari del Seminari conciliar de San Pere, de Palma de Mallorca, celebrat en el dia 6 de novembre de 1913—Edició en paper de fil virgurat costada pel Magnífic Ajuntament d'Inca.—Un exemplar ptes. 1'50.

Venal a les principals llibreries i a l'imprenta de CA-NOSTRA en gros i a la menuda.

Aquest setmanari se publica amb censura eclesiàstica.

Imprenta de Miguel Durán Seurina